

**Fyra**  
**Nya Visor.**

Den Första:

**Leonard och Mathilda.**

Ålskade Leonard; Mathilda, Mathilda, ic.

Den Andra:

**Minas flagan.**

Hur dystert lunden är I denna midnattstimma! ic.

Den Tredje:

**Minas begrafning.**

Ensam gick en tärna, Vedd af nattens stjerna, ic.

Den Fjerde:

**Den förnöjde arbetaren.**

Wäl somliga sucka och klaga sin tid, ic.

---

Pris: 10 öre.

---

Den Första:

Leonard och Mathilda.

1. Älskade Leonard, Mathilda, Mathilda,  
Var trogen och öm, Vi aldrig en dag war åtskilda,  
Tre år ha förslutit som en dröm.

2. Hon flyr genom högtidens dalar, Hon  
flyr som förskjuten af en wän, Och eko från bergena  
swarar, Och klipporna hwiska hans namn.

3. Älskade Leonard hwar är du, Jag ropar,  
men får intet swar, Nu ser jag att jag är förskjuten,  
Men hwarföre wet intet jag.

4. Olycklig, hwad hafwer jag brutit, Som  
straffas så hårdt utaf dig, Det kan du med sorg  
få betala, Och oro skall genfölja dig.

5. Gud, som har gifwit oss hjerta, Att dela  
emellan dig och mig, Det band, som nu är ihopknutit,  
Kan aldrig upplösas mer.

---

Den Andra:

## Minas klagan.

1. Hur dyster lunden är I denna midnattstimmer! Knappt syns en stjerna glimma Ur molnet här och der. Hör denna fogelns qwida! Att älska och att lida Ej blott mitt öde är.

2. En ensam Näktergal I nattens skugga sitter, Hans sorgligt ljufwa qwitter Förtjusar denna dal. När han sin klagan gjuter, Jag dubbel wällust njuter Att gråta fram mitt qual.

3. Som han jag ensam är, Som hans mitt hjerta brinner, Men ingens hjerta finner, Som lika ömhet när. Den suck min kärlek sänder, Till höjden ohörd länder Och qwalet mig förtär.

4. Ack, du det qwalet wäckt, Som först din kärlek tydde, Men från mitt hjerta flydde, Vilt yra windens slägt. Din suck jag mer ej andas, Din gråt med min ej blandas, Min sällhetsdag är släckt.

5. Ack, döden för mig gömt De trofast älskande Och qwar mig lemnande, Som älskat dem så ömt; Min famn är fåfängt sträckt, Mitt sinne till förtwiflan wäckt; De hafwa mig nu glömt.

6. Skall denna klagoröst Mot döfwa himlen falla Och tårestömmen falla Förlorad på mitt bröst? Skall blott mig echo swara, Samt klippau böjlig wara Och färdig att ge tröst?

7. Jag går, o Näktergal! Att ditt exempel följa; Som du, will jag mig dölja I skuggan af din dal. Ej en bland glädjens dårar Skall le åt mina tårar, Skall gäcka mina qual.

8. Här skall mitt klagoljud Ifrån mig sorg-

ligt gälla, Då himlen sig i mörker fälla I nat-  
tens dystra skrud: Här skall sig ock min anda  
Med qwällens slägtar blanda, När jag blir dö-  
dens brud.

---

Den Tredje:

### Minas begrafning.

1. Ensam gick en tärna, Ledd af nattens  
stjerna; Genom skogen wilda stormar röt. Håret  
flög för vinden, Tåren sjönk på kinden, Och för-  
twiflan genom själen bröt: "Hjertat föds att blö-  
da — Lycklige de döda. Gifwe Gud mig graf-  
wen inneslöt!"

2. Sorgligt hördes orden. Dignande till  
jorden, Ser hon hopplöst upp mot stjernans höjd.  
Då, wid månans fackla, Syns en gubbe wackla  
Samma vägen fram, mot kryckan böjd. Fatttig-  
domen känner Alltid sina wänner, Och bekymrets  
delning är ej dröjd.

3. "Säg mig, goda flicka! Hwarför tårar  
blicka Ur ditt öga, bedjande, mot skyn? Har då  
lifwets smärta Redan nått ditt hjerta, Dwalets  
gift förbleknat rosenhyu? Säg, hwarför du kla-  
gar, An i wårens dagar, Jag, i hösten, tror en  
huld Förshyn."

4. "Kom då, mot en stubbe, Hwila trötta  
gubbe! Snart förtäljas kan mitt lefnadslopp.  
Wid min första timma Lyckan syntes glimma,

Morgonen i purpurglans gick opp; Tryckt till modersbarmen, Ledd af fadersarmen, Ljust jag jollrade min framtids hopp."

5. Wårte, sprang och lekte, Swarje blomma smekte, An af ingen sveckfull önskan tård; Byggde hus i sanden, Dammar små wid stranden, Dagens nöda war af nöjet lård; Satt på spiselhållen, Lyßnande, om qvällen, Lyft i sagans dunkla andewerld.

6. Tidigt hjertats aning Fick en högre danning: Sjålen lärde känslans harmoni; Samljud gaf naturen; På des fågning buren, Upp till Gud gick tanken, fäll och fri. Men — när hoppet gäckas, När des Jul-ljus släckas, Eifwets morgonsång är snart förbi!

7. Gjustwa barndomsminne! Skänk mitt tröt-tå finne An i det förflutnas warma famn! I naturens sköte Kärlek war: ditt möte Englarnas, och salighet i ditt namn. Flydd är hulda drömmen! Som en spån i strömmen, Finner hjertat aldrig någon hamn.

8. "Allt i grafwen hwilar — Snart jag äfwen ilar Återseendets och hoppets stig; Fattig, tröstlös worden, Utan far på jorden, Han i dunklets werldar döljer sig! Inga wakter skydda Mer min fordua hydda; Ingen wån der hemma wäntar mig."

9. "Är din blick förkolnad? Sågs ej nyss en wålnad, Som på stjernehwalfwet sorgsen stod? Åck! mig himlen sände Min Alexis, tände i hans sköna bildning ljus och mod. Helig wiljas låga Styrde hans förmåga, Och för dygden brann hans unga blod."

10. "Se, wid westra randen, Brudkransen i handen, Hur han winkar mig i windens slägt! Känner du ej tjusning Wid hans andesusning? Ser du skimret af hans himladrägt? Minas själ är färdig, An sin brudgum wärdig, Nalkas englarnas och ljusets slägt."

11. "Från de helgas throner Klinga fridens toner: Kom, de hwissa, till wår sälla strand! Afstonsstjernan blinkar; Mellan molnen winkar Mig, i silfwerglans, en Engels hand." Så en suck hon sänder, Själen återwänder Till sin urbild, till sitt rätta land.

12. "Ack, jag gamle arme! Herren sig förbarme Öfwer hennes själ, den flyktat har! Hjertat hwilar stilla, Ingen hoppfull willa Detta bröstna öga mer bedrar. — Troheten dock målar An i bleka strålar, Öfwer kinden, huru skön hon war."

13. "Her i lugna dalen, Wid den höga alen, Skall jag bädda dig en blomstergraf; Stänkt af daggens tårar, Hälsad alla wårar Utaf sängare från hundra haf. Mildt, du ömma Flicka! Solen der skall blicka, Men ditt hjerta lifwas ej deraf."

14. Grafwen han tillreder — Gömde Flickan neder, Swept i mossor, wid sin tyfsta bön: Satt en gran på griften; Under alla skiften Grönskar den mot himlen, rik och skön. Der en duswa flagar: Wäntar, alla dagar, Kärlekens och troгна hjertats lön.

---

Den Fjerde:

Den förnöjde arbetaren.

1. Väl somliga sucka och klaga sin tid För  
stenar och träd uppå marken, Men jag tycker lif=  
wet är glädje och frid, Mot mig ler hwar blom=  
ma i parken; Och därför så sjunger jag gladt  
alla dar, Har kläder och föda, — ingen mer har.

2. För'r'n solen går opp jag wid arbetet  
är, En lätting är sämre än djuren. Min bär=  
da, fast tung, jag med tålmod bär, Och gläds  
åt den fria naturen; Och därför så sjunger jag  
gladt alla dar, Har kläder och föda, — ingen  
mer har.

3. När swetten den lackar från pannan och  
kind Och sölen i "synen" mig bränner, Då hel=  
sar jag glädtigt den swalkande wind, Och frist  
inom hjertat mig känner; Och därför så sjunger  
jag gladt alla dar, Har kläder och föda, — in=  
gen mer har.

3. Glad blickar jag utåt de odlade fält,  
Och ser på den växande gröda, Och tackar vår  
Herre, som så har beställt, Att tusenfaldt lönas  
min möda. Och därför så sjunger jag gladt alla  
dar, Har kläder och föda, — ingen mer har.

5. När aftonen kommer, så går jag förnöjd  
Mot trefliga hyddan tillbaka; Der möts jag i dör=  
ren med glädje och fröjd Af barn och kärälskelig  
maka, Och därför så sjunger jag gladt alla dar,  
Har kläder och föda, — ingen mer har.

---